

Arrest

nr. 257 333 van 28 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VERSCHUEREN, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

uiterlijk op 11/03/2021.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Uit het paspoort van betrokkene blijkt dat hij de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen ruim heeft overschreden. De laatste inreisstempel in betrokkene zijn paspoort dateert al van 2015.

Betrokkene verklaart aan de politie dat hij reeds 8 jaar in België zou verblijven met zijn echtgenote en 3 kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene's echtgenote en 3 kinderen niet gekend zijn bij de Dienst Vreemdelignenzaken. Het feit dat betrokkene's zoon het paspoort van betrokkene binnenbracht bij de politie geeft aan dat het gezin wel degelijk in België zou verblijven. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Betrokkene verklaart dat zijn dochters in België op school zitten. Echter is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn partner B.M. (...). Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als haar, samen met hun 3 kinderen. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1 ° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert reeds 8 jaar in België te verblijven maar kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"Eerste onderdeel - schending van de onderzoeksplicht o.g.v. artikel 8 EVRM

1. Verzoeker voert op de eerste plaats aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 EVRM, de formele motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, aangezien de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de verblijfsaanvraag 9bis die werd ingediend op 23.12.2020.

1.1. Hoewel artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten moet afgeven wanneer een vreemdeling langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt om het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd, moet desalniettemin rekening worden gehouden met de grondrechten van de betrokkene bij het nemen van een dergelijke verwijderingsmaatregel.

Immers, volgens de parlementaire voorbereiding van het wetsontwerp dat heeft geleid tot de wijziging van artikel 7 Vw. op 19 januari 2012 (omzetting Terugkeerrichtlijn), legt artikel 6 § 1 van de Terugkeerrichtlijn de lidstaten weliswaar de verplichting op om een verwijderingsmaatregel te nemen tegen elke derdelander die onwettig op het grondgebied van de lidstaat verblijft, maar geldt een dergelijke verplichting niet "indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou meebrengen van de artikelen 3 en 8 EVRM" (Kamer 2011-12, 1825/1, 17).

De parlementaire voorbereidingen verwijzen ook naar artikel 74/13 Vw dat bepaalt dat "[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Ook de rechtspraak van uw Raad bevestigt dat de gebonden bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken ondergeschikt is aan het eerbiedigen van de grondrechten voortvloeiend uit het

internationaal recht, dat steeds primeert op het nationaal recht (zie o.a. arrest RvV 15 december 2015, nr. 158.923; 17 augustus 2017, nr. 190.678).

Derhalve moet verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet, beslissing rekening houden met de grondrechten van de betrokkene, en in het bijzonder nagaan of de verwijderingsmaatregel niet in strijd zou zijn met zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Er rust aldus een onderzoeksplicht op verwerende partij overeenkomstig artikel 8 EVRM. Volgens de rechtspraak van uw Raad is het immers "de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. (...)Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)." (RvV arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014)

Dit vloeit ook voor uit het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de plicht omvat voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

Bovendien moet, op grond van de formele motiveringsplicht, de motivering van de bestreden beslissing de betrokkene toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

1.2. Bij het nemen van de bestreden beslissing moest verwerende partij bijgevolg rekening houden met alle elementen waarvan zij kennis had of zou moeten hebben om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen naar de noodzakelijke belangenafweging overeenkomstig artikel 8 EVRM.

Verwerende partij had met name rekening moeten houden met de elementen die werden aangebracht in zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In dit verband herinnert verzoeker aan de rechtspraak van de Raad van State die stelt dat rekening moet worden gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren (RvS nr. 238.304 van 23 mei 2017)

«En l'espèce, il résulte de l'arrêt attaqué que le requérant en cassation ne conteste pas avoir adopté l'ordre de quitter le territoire litigieux le 13 janvier 2015, sans avoir examiné la demande d'autorisation de séjour, alors pendante, introduite par la partie adverse sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Dès lors que la partie adverse avait formé une telle demande d'autorisation de séjour, il appartenait au requérant, comme l'a décidé légalement le premier juge, d'avoir égard à cette demande, susceptible de contenir des éléments « notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH », avant de prendre l'ordre de quitter le territoire litigieux. En effet, il ne pouvait exclure a priori qu'il ne ferait pas droit à la demande. Or, en cas de décision favorable, la partie adverse n'aurait pas séjourné de manière irrégulière de telle sorte que le requérant n'aurait pas été appelé à lui enjoindre de quitter le territoire en application des articles 7 et 51/5, § 1er, alinéa 5, de la loi du 15 décembre 1980 précitée. »

Vrij vertaald :

«In casu vloeit voor uit het bestreden arrest dat de verzoeker in cassatie niet betwist dat het betwiste bevel om het grondgebied te verlaten van 13 januari 2015 werd genomen, zonder dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, nochtans hangende, ingediend door verwerende partij op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, te onderzoeken.

Aangezien verwerende partij een dergelijke verblijfsaanvraag had gevormd, diende verzoeker, zoals wettelijk besloten door de eerste rechter, rekening te houden met deze aanvraag, die mogelijks elementen kon bevatten "die met name verband houden met een schending van de fundamentele rechten gewaarborgd door de artikelen 3 en 8 van het EVRM", voor het betwist bevel om het grondgebied te nemen. Immers, hij kon niet a priori uitsluiten dat hij de verblijfsaanvraag niet zou toewijzen. Echter, in geval van gunstige beslissing, zou de verwerende partij niet op irreguliere wijze hebben verbleven waardoor de verzoeker er niet toegehouden zou zijn om hem te bevelen het grondgebied te verlaten in toepassing van artikelen 7 en 51/5, 15te paragraaf, alinea 5, van de voormelde wet van 15 december 1980."

Verwerende partij had dus rekening moeten houden met rekening moet worden gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Of de verblijfsaanvraag al dan niet door de burgemeester reeds was overgemaakt aan verwerende partij doet niet ter zake, daar op het ogenblik van het nemen van het bevel de aanvraag was ingediend op de door de wet vereiste wijze, nl. bij de burgemeester (zie RvS nr. 186.603 van 30 september 2008; RvS nr. 188.696 van 10 december 2008; RvS nr. 196.528 van 30 september 2009; RvV nr. 32.285 van 30 september 2009).

Verwerende partij heeft echter nagelaten om de verblijfsaanvraag te onderzoeken, en rekening te houden met de hierin aangebrachte elementen m.b.t. zijn gezins- en privéleven in België, voor het nemen van de bestreden beslissing.

Derhalve heeft verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur geschonden, aangezien geen rekening werd gehouden met alle gegevens van het betreffende dossier.

Daarenboven is de bestreden beslissing ook strijdig met de formele motiveringsplicht. gezien verzoeker uit de motieven van de bestreden beslissing niet kan begrijpen waarom geen rekening werd gehouden met de verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte is de bestreden beslissing ook strijdig met artikel 8 EVRM aangezien geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van het hierin gewaarborgd recht op gezins- en privéleven, rekening houdend met alle omstandigheden waarvan verwerende partij kennis had of moest hebben.

Tweede onderdeel - onredelijke verstoring van verzoekers privé- en gezinsleven

2. Daarenboven voert verzoeker aan dat de beslissing hoedanook in strijd is met artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vw., aangezien zijn verwijdering van het Belgisch grondgebied een onredelijke verstoring zou betekenen van haar privé- en gezinsleven.

2.1. Met betrekking tot analyse van artikel 8 EVRM, heeft uw Raad de volgende beginselen uitgewerkt:

Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt: (...)

Volgens vaste rechtspraak van uw Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven" worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In de tweede plaats moet "onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat zij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §

38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van de betrokkene.

2.2. In casu was verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een verwijderingsbeslissing verzoekers gezins- en privéleven niet onredelijk zou verstoren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt, rekening houdend met alle elementen van verzoekers individuele situatie.

Verwerende partij motiveert de beslissing namelijk als volgt:

Zoals hierboven uiteengezet, blijkt klaar duidelijk dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van elementen uit het dossier.

Er wordt met name geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoeker een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingen heeft ingediend eind december 2020, waarvoor een ontvangstbewijs werd afgeleverd op 04.02.2021, en waarover nog geen beslissing werd genomen.

In deze verblijfsaanvraag werd met name uiteengezet dat verzoeker en zijn gezin, o.a. gelet op hun langdurig verblijf in België, zeer goed geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij, en dat verzoeker effectieve mogelijkheden heeft om te werken in België.

Verwerende partij gaat er bij het nemen van de bestreden beslissing verkeerdelijk van uit dat het bevel om het grondgebied te verlaten geldt voor het hele gezin, terwijl deze beslissing enkel en alleen ten aanzien van hem wordt genomen.

Ten aanzien van zijn gezin werd geen bevel om het grondgebied te verlaten genomen, en zij hebben integendeel nog een verblijfsaanvraag lopende, waarover nog geen beslissing werd genomen. Vooraleer zij kunnen worden bevolen om het grondgebied te verlaten, dient gevolg te worden gegeven aan deze aanvraag.

De uitvoering van deze beslissing zou dan ook tot gevolg hebben dat verzoeker zal worden gescheiden van zijn gezin, wat een ernstige verstoring zal inhouden van hun gezinsleven.

Er bestaat immers een sterke afhankelijkheidsband tussen hemzelf en zijn echtgenote en kinderen (in het bijzonder zijn twee minderjarige dochters). Zoals terecht erkend door verwerende partij leven zij immers als gezin samen onder hetzelfde dak.

Verzoeker herinnert er in dit verband aan dat overeenkomstig artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, "bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging".

Dit wordt ook bevestigd door artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dat het volgende stelt: (...)

Verwerende partij heeft echter geenszins rekening gehouden met het belang van de kinderen bij het nemen van de bestreden beslissing.

Zij stelt zelf dat "het kennelijk in het hoger belang van het kind [is] om niet te worden gescheiden van zijn ouders", wat de bestreden beslissing nochtans tot gevolg zal hebben.

Het is duidelijk dat indien verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten, deze banden ernstig verstoord zullen worden en het welzijn van de minderjarige kinderen in gevaar wordt gebracht. Zij hebben immers nood aan zijn fysieke aanwezigheid, steun en zorg.

Bovendien hebben verzoeker en zijn gezin sinds hun aankomst ernstige inspanningen geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij. De kinderen volgen onderwijs in België, hebben zodoende de taal geleerd, vriendjes gemaakt en banden gesmeed met het land.

Het is dus evident dat zij zowel hun familie- en gezinsleven, als hun privéleven in België hebben.

Ook is het duidelijk dat verzoeker en haar kinderen dwingen om het Belgisch grondgebied te verlaten, zou leiden tot een ernstige verstoring van de nauwe banden met hun familie en vrienden, met wie een sterke afhankelijkheidsrelatie bestaat in België.

Dit zou ingaan tegen de positieve verplichting voor de Belgische om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat zij hun recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen.

Verwerende partij gaat er verkeerdelijk van uit dat in casu geen schending van artikel 8 EVRM kan worden ingeroepen, aangezien zijn gezin geen verblijfsrecht heeft. Verzoeker herinnert er echter aan dat overeenkomstig artikel 8 EVRM de Belgische autoriteiten ook een positieve verplichting kunnen hebben om verzoeker en zijn gezin toe te laten om hun gezins- en privéleven verder te zetten op het Belgisch grondgebied. Verwerende partij vertrekt dus van een verkeerde interpretatie van deze bepaling.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing manifest in strijd is met het recht op een gezins- en privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Bijgevolg is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat een redelijke belangenafweging werd uitgevoerd.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht namelijk in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Dit is ook in strijd met het redelijkheidsbeginsel, aangezien de bestreden beslissing duidelijk alle redelijkheid te buiten gaat. Volgens de rechtspraak van de RvV is er immers sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, "wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing" (RvV 31 augustus 2015, nr. 151.460). In casu is er duidelijk een dergelijke wanverhouding.

2.4. Ten slotte heeft verwerende partij met onvoldoende zorgvuldigheid huidig dossier onderzocht, daar geen rekening werd gehouden met alle elementen van het dossier.

Zoals hierboven werd uiteengezet, omvat het zorgvuldigheidsbeginsel immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

CONCLUSIE: Het middel is derhalve gegrond, en de bijlage 13 ten aanzien van verzoeker moet dan ook vernietigd worden."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de

beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en gesteld dat de verzoekende partij die is vrijgesteld van de visumplicht langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. De verwerende partij concretiseert dat uit het paspoort van de verzoekende partij blijkt dat zij de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen ruim heeft overschreden, dat de laatste inreisstempel in haar paspoort al van 2015 dateert. Er wordt verder in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de verzoekende partij aan de politie verklaart dat zij reeds acht jaar in België zou verblijven met haar echtgenote en drie kinderen, dat uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenote en drie kinderen van de verzoekende partij niet gekend zijn bij de verwerende partij, dat het feit dat de zoon van de verzoekende partij het paspoort van de verzoekende partij binnenbracht bij de politie aangeeft dat het gezin wel degelijk in België zou verblijven, dat de verzoekende partij verklaart geen medische problemen te hebben, dat de verzoekende partij verklaart dat haar dochters in België op school zitten, dat het recht op onderwijs echter geen absoluut recht is en niet betekent dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden, dat de scholing van de kinderen bovendien steeds plaatsvond in illegaal verblijf, dat het de verzoekende partij is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf, dat het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd, dat uit het administratief verslag blijkt dat de verzoekende partij samenleeft met haar partner B.M., dat zij verklaart dat zij verblijft onder hetzelfde dak als haar, samen met hun drie kinderen, dat alle gezinsleden net als zij illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben, dat bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, dat het hele gezin samen in het land van herkomst een nieuwe toekomst kan opbouwen, dat het hele gezin België zal moeten verlaten, dat deze beslissing dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM betekent, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een terugkeer naar het land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstrend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dat gelet op het precair verblijf van de verzoekende partij in België de vaststelling zich ook opdringt dat het verblijf in België zelf niet als stabiel te beschouwen is, dat het kennelijk in het hoger belang van het kind is om niet te worden gescheiden van zijn ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd, dat dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf toegelaten of gemachtigd zijn en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden, dat bijgevolg geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, dat in het land van herkomst het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Tot slot stelt de verwerende partij nog dat de verzoekende partij, op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat er een risico op onderduiken bestaat waarbij zij het risico op onderduiken concreet toelicht.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing strijdig is met de formele motiveringsplicht waar zij niet kan begrijpen uit de motieven waarom geen rekening werd gehouden met haar verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.1.5.

In de mate dat de verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een redelijke belangenafweging werd uitgevoerd rekening houdend met alle elementen van haar individuele situatie, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punten 2.1.10. en 2.1.11. en waaruit blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk een redelijke belangenafweging heeft gemaakt in het licht van het gezinsleven van de verzoekende partij, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk, en dat de verwerende partij niet gehouden was een belangenafweging te maken in het licht van het door de verzoekende partij aangevoerde privéleven.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

2.1.5. De verzoekende partij stelt in een eerste middelonderdeel dat de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die werd ingediend op 23 december 2020, dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moet houden met alle elementen waarvan zij kennis had of zou moeten hebben om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen naar de noodzakelijke belangenafweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, dat de verwerende partij rekening had moeten houden met de elementen die werden aangebracht in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst in dit verband naar het arrest nr. 238 304 van de Raad van State van 23 mei 2017 en betoogt in dit verband dat de rechtspraak van de Raad van State stelt dat rekening moet worden gehouden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, dat de verwerende partij dus rekening had moeten houden met een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij echter heeft nagelaten om de verblijfsaanvraag te onderzoeken en rekening te houden met de hierin aangebrachte elementen met betrekking tot haar gezins- en privéleven in België voor het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad merkt vooreerst op dat het administratief dossier geen aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat, doch dat de verzoekende partij bij haar verzoekschrift haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 21 december 2020 heeft gevoegd evenals het ontvangsbewijs dat haar in dit verband op 4 februari 2021 door het lokaal bestuur van Sint-Jans-Molenbeek werd afgeleverd. Uit het document

“*administratief rapport: illegaal verblijf*” dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt tevens dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord door R.V., politiebeampte bij DAC-SPC (politie van de spoorwegen). Uit voornoemd rapport blijkt dat de verzoekende partij werd gevraagd of zij nog elementen kenbaar wou maken betreffende de rechtmatigheid van haar verblijf. De verzoekende partij liet in dit verband na melding te maken van de hangende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk te hebben verwezen naar de hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangebrachte elementen met betrekking tot haar gezins- en privéleven in België, laat zij na uiteen te zetten hoe haar gezins- en privéleven haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst. Uit de bespreking van het tweede middelonderdeel zal tevens blijken dat de verzoekende partij in dit verband geenszins een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt. Ook tijdens het gehoor heeft de verzoekende partij geen omstandigheden aangehaald die haar zouden verhinderen terug te keren. De verzoekende partij kan bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij rekening houdt met eventueel aangehaalde bijzondere omstandigheden in een aanvraag om machtiging tot verblijf, terwijl zij het zelf niet nodig vond om tijdens het gehoor voorafgaand aan de bestreden beslissing, omstandigheden aan te halen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst. *In casu* dient te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Bovendien toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat er *in casu* een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035 en RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). De verzoekende partij betwist niet dat zij als vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van negentig dagen op een periode van honderdtachtig dagen voorzien in artikel 6 van de Vreemdelingenwet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden en dat haar op basis van die vaststellingen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven.

Gelet op voorgaande vaststellingen, is het betoog van de verzoekende partij dat het niet ter zake doet of de verblijfsaanvraag al dan niet door de burgemeester reeds was overgemaakt aan de verwerende partij, niet dienstig.

Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar het arrest nr. 238 304 van de Raad van State van 23 mei 2017, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben.

2.1.6. De verzoekende partij betoogt in een tweede middelonderdeel dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien haar verwijdering van het Belgisch grondgebied een onredelijke verstoring zou betekenen van haar privé- en gezinsleven, dat de verwerende partij ertoe gehouden was een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een verwijderingsbeslissing haar gezins- en privéleven niet onredelijk zou verstoren, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt rekening houdend met alle elementen van haar individuele situatie, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van elementen uit het dossier, dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend eind december 2020, waarvoor een ontvangstbewijs werd afgeleverd op 4 februari 2021, en waarover nog geen beslissing werd genomen, dat in deze verblijfsaanvraag werd uiteengezet dat zij en haar gezin, onder andere gelet op hun langdurig verblijf in België, zeer goed geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij en dat zij effectieve mogelijkheden heeft om te werken in België, dat de verwerende partij er bij het nemen van de bestreden beslissing verkeerdelijk vanuit gaat dat het bevel geldt voor het hele gezin, terwijl deze beslissing enkel en alleen ten aanzien van haar werd genomen, dat ten aanzien van haar gezin geen bevel werd genomen en de gezinsleden integendeel nog een verblijfsaanvraag lopende hebben, waarover nog geen beslissing werd genomen, dat gevolg dient te worden gegeven aan deze aanvraag vooraleer zij kunnen worden bevolen om het grondgebied te verlaten, dat de uitvoering van de bestreden beslissing dan ook tot gevolg zou hebben dat zij zal worden

gescheiden van haar gezin, wat een ernstige verstoring zal inhouden van hun gezinsleven, dat er immers een sterke afhankelijkheidsband tussen haar en haar echtgenote en kinderen (in het bijzonder haar twee minderjarige dochters) bestaat, dat zij immers als gezin samen onder hetzelfde dak leven. De verzoekende partij wijst in dit verband op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen bij het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij zelf stelt dat het kennelijk in het hoger belang van het kind is om niet te worden gescheiden van zijn ouders, wat de bestreden beslissing nochtans tot gevolg zal hebben, dat indien zij het Belgisch grondgebied dient te verlaten deze banden ernstig verstoord zullen worden en het welzijn van de minderjarige kinderen in gevaar wordt gebracht, dat zij immers nood hebben aan haar fysieke aanwezigheid steun en zorg, dat zij en haar gezin bovendien sinds hun aankomst ernstige inspanningen hebben geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat de kinderen onderwijs volgen in België, de taal zodoende hebben geleerd, vriendjes hebben gemaakt en banden hebben gesmeed met het land, dat het dus evident is dat zij zowel hun familie- en gezinslevens als hun privéleven in België hebben, dat haar en haar kinderen dwingen om het Belgisch grondgebied te verlaten zou leiden tot een ernstige verstoring van de nauwe banden met hun familie en vrienden, met wie een sterke afhankelijkheidsrelatie bestaat in België, dat dit zou ingaan tegen de positieve verplichting voor de Belgische staat om haar op haar grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbieding van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kunnen handhaven en ontwikkelen, dat de verwerende partij er verkeerdelijk vanuit gaat dat geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden ingeroepen, aangezien haar gezin geen verblijfsrecht heeft, dat de Belgische autoriteiten overeenkomstig artikel 8 van het EVRM ook een positieve verplichting kunnen hebben om haar en haar gezin toe te laten om hun gezins- en privéleven verder te zetten op het Belgisch grondgebied, dat de verwerende partij dus van een verkeerde interpretatie van deze bepaling vertrekt.

2.1.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM

2.1.8. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven of het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

2.1.9. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

2.1.10. Omtrent haar gezinsleven betoogt de verzoekende partij dat er een sterke afhankelijkheidsband bestaat tussen haarzelf, haar echtgenote en kinderen, in het bijzonder haar twee minderjarige dochters, dat zij samen onder hetzelfde dak leven. Zij wijst verder op nauwe banden met hun familie en vrienden, met wie een sterke afhankelijkheidsrelatie bestaat in België.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij, in de mate dat zij voorhoudt dat haar en haar kinderen dwingen om het Belgisch grondgebied te verlaten zou leiden tot een ernstige verstoring van de nauwe banden met hun familie en vrienden, met wie een sterke afhankelijkheidsrelatie bestaat in België, nalaat concreet toe te lichten wie haar familie en vrienden zijn en waaruit hun “sterke afhankelijkheidsrelatie” bestaat. In die zin maakt zij geen beschermingswaardig gezinsleven met haar familie en vrienden in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Verder wordt het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen de verzoekende partij, haar echtgenote en hun drie kinderen in de bestreden beslissing op zich niet betwist. In deze beslissing kan immers het volgende worden gelezen:

“Betrokkene verklaart aan de politie dat hij reeds 8 jaar in België zou verblijven met zijn echtgenote en 3 kinderen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene echtgenote en 3 kinderen niet gekend zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het feit dat betrokkene zoon het paspoort van betrokkene binnenbracht bij de politie geeft aan dat het gezin wel degelijk in België zou verblijven. (...)

Uit het administratief verslag blijkt dat betrokkene samen leeft met zijn partner B.M. (...). Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als haar, samen met hun 3 kinderen. Alle gezinsleden verblijven net als hij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.”

Uit de lezing van deze motivering dient te worden aangenomen dat het bestuur niet zozeer stelt dat artikel 8 van het EVRM niet speelt in de thans voorliggende situatie gelet op het illegale verblijf van de verschillende gezinsleden in België, zoals de verzoekende partij lijkt voor te houden, maar wel dat *in casu* de bestreden beslissing niet strijdig is met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM aangezien, omwille van het feit dat alle gezinsleden illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben, het hele gezin in het land van herkomst samen een nieuwe toekomst kan opbouwen en het hele gezin België zal moeten verlaten. Er blijkt aldus geenszins dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat zij overeenkomstig artikel 8 van het EVRM ook een positieve verplichting kan hebben, noch – zoals tevens blijkt uit wat volgt – dat de verwerende partij van een verkeerde interpretatie van deze bepaling vertrekt.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij geenszins betwist dat zowel zij als haar gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven. Zij voert echter aan dat de verwerende partij er bij het nemen van de bestreden beslissen verkeerdelijk vanuit gaat dat het bevel geldt voor het hele gezin, terwijl deze beslissing enkel en alleen ten aanzien van haar werd genomen, dat ten aanzien van haar gezin geen bevel werd genomen en zij integendeel nog een verblijfsaanvraag lopende hebben, waarover nog geen beslissing werd genomen, dat gevolg dient te worden gegeven aan deze aanvraag vooraleer zij kunnen worden bevolen om het grondgebied te verlaten, dat de uitvoering van de bestreden beslissing dan ook tot gevolg zou hebben dat zij zal worden gescheiden van haar gezin, wat een ernstige verstoring zal inhouden van hun gezinsleven. De Raad merkt op dat uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij er vanuit gaat dat het bevel geldt voor het hele gezin. Immers is het bestreden bevel uitsluitend gericht aan de verzoekende partij en blijkt uit de motieven ervan niet dat reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd aan de gezinsleden. Wat de gezinsleden van de verzoekende partij betreft, motiveert de verwerende partij wel dat zij illegaal in het Rijk verblijven en geen verblijfsrecht hebben, een vaststelling die door de verzoekende partij geenszins wordt weerlegd door te stellen dat zij nog een verblijfsaanvraag, *in casu* op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, lopende hebben. Het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt immers geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.J.T. 2000-01, 926; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 30 november 2004, nr. 137.746). Met de loutere stelling dat gevolg dient te worden gegeven aan deze aanvraag vooraleer zij kunnen worden bevolen om het grondgebied te verlaten, toont zij geenszins aan om welke redenen, het weze herhaald, het indienen van een aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling wordt gegeven. De verzoekende partij toont voorts met haar betoog niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat alle gezinsleden illegaal in het Rijk verblijven, België zullen moeten verlaten en het hele gezin in het land van herkomst samen een nieuwe toekomst kan opbouwen en maakt dan ook niet aannemelijk dat de uitvoering van de bestreden beslissing dan ook tot gevolg zou hebben dat zij zal worden gescheiden van haar gezin, wat een ernstige verstoring zal inhouden van hun gezinsleven.

Door louter voor te houden dat er nog een verblijfsaanvraag in hoofde van haar gezinsleden lopende is, maakt de verzoekende partij voorts niet concreet aannemelijk dat er ernstige hinderpalen spelen die verhinderen dat het gezinsleven wordt verdergezet in het herkomstland, minstens licht zij niet toe welke concrete hinderpalen er zijn om het gezinsleven verder te zetten in het land van herkomst. Met de algemene stelling dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel van elementen uit het dossier toont de verzoekende partij evenmin het bestaan van dergelijke hinderpalen aan. De verzoekende partij voert aldus geenszins concrete hinderpalen aan om het voorgelaten gezinsleven elders te voeren en maakt dan ook niet aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat alle gezinsleden illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben en het hele gezin in het land van herkomst samen een nieuwe toekomst kan opbouwen.

Gelet op het voorgaande toont de verzoekende partij niet aan met welke concrete elementen van haar individuele situatie de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden en maakt zij niet aannemelijk dat geen “*redelijke belangenafweging werd gemaakt*” tussen haar gezinsleven en het algemeen belang, waar werd overwogen dat alle gezinsleden illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben, het hele gezin in het land van herkomst samen een nieuwe toekomst kan opbouwen en het hele gezin België zal moeten verlaten. Een “*onredelijke verstoring*” van haar gezinsleven blijkt aldus niet.

2.1.11. Wat haar privéleven betreft, stelt de verzoekende partij dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend eind december 2020, waarvoor een ontvangstbewijs werd afgeleverd op 4 februari 2021, en waarover nog geen beslissing werd genomen, dat in deze verblijfsaanvraag werd uiteengezet dat zij en haar gezin, onder andere gelet op hun langdurig verblijf in België, zeer goed geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij, dat zij effectieve mogelijkheden heeft om te werken in België, dat zij en haar gezin bovendien sinds hun aankomst ernstige inspanningen hebben geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij, dat de kinderen onderwijs volgen in België, de taal zodoende hebben geleerd, vriendjes hebben gemaakt en banden hebben gesmeed met het land, dat zij hun privéleven in België hebben.

Waar de verzoekende partij opnieuw verwijst naar haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op hetgeen uiteengezet werd in punt 2.1.5.

De Raad herhaalt dat blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord en gevraagd werd of zij nog elementen kenbaar wou maken betreffende de rechtmatigheid van haar verblijf. De verzoekende partij liet in dit verband na melding te maken van de hangende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In dit opzicht kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk te hebben verwezen naar de hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt eveneens dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de in haar aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangebrachte elementen met betrekking tot haar gezins- en privéleven in België maar nalaat uiteen te zetten hoe haar privéleven haar verhindert terug te keren naar haar land van herkomst. Ook tijdens het gehoor heeft de verzoekende partij geen omstandigheden aangehaald betreffende haar privéleven die haar zouden verhinderen terug te keren. De verzoekende partij kan bezwaarlijk verwachten dat de verwerende partij rekening houdt met eventueel aangehaalde bijzondere omstandigheden in een aanvraag om machtiging tot verblijf, terwijl zij het zelf niet nodig vond om tijdens het gehoor voorafgaand aan de bestreden beslissing, omstandigheden aan te halen die haar zouden verhinderen terug te keren naar haar land van herkomst.

Voorts wijst de Raad erop dat, wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar mogelijkheden op vlak van tewerkstelling beschermingswaardig zijn in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij beperkt haar betoog verder tot het stellen dat zij en haar gezin, onder andere gelet op hun langdurig verblijf in België, zeer goed geïntegreerd zijn in de Belgische maatschappij, dat zij en haar gezin bovendien sinds hun aankomst ernstige inspanningen hebben geleverd om zich te integreren in de Belgische maatschappij, maar toont met een dergelijk betoog geenszins een beschermingswaardig privéleven aan. Zij toont immers niet *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt. Ook uit hun aanvraag op grond van artikel 9bis van de

Vreemdelingenwet en de daar gevoegde stukken blijkt dit niet, minstens verduidelijkt de verzoekende partij niet uit welke elementen aangehaald naar aanleiding van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een integratie van een dusdanige intensiteit zou kunnen blijken dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat de kinderen onderwijs volgen in België, de taal zodoende hebben geleerd, vriendjes hebben gemaakt en banden hebben gesmeed met het land, dat zij hun privéleven in België hebben, tracht zij een beschermingswaardig privéleven in hoofde van haar kinderen aannemelijk te maken. De Raad merkt vooreerst op dat de kinderen van de verzoekende partij niet het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing zodat het betoog van de verzoekende partij in die zin niet dienstig is. In zoverre het privéleven van de kinderen wordt aangevoerd in het kader van het hoger belang van het kind, kan verwezen worden naar wat hieromtrent uiteengezet wordt in punt 2.1.15. Met de stelling dat haar kinderen onderwijs volgen in België en zodoende de taal hebben geleerd, vriendjes hebben gemaakt en banden hebben gesmeed met het land, toont zij niet aan dat haar kinderen hun scholing niet kunnen hervatten in het land van herkomst, noch maakt zij aannemelijk dat het foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en niet automatisch betekent dat een verblijfstitel dient afgeleverd te worden, dat de scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf, dat het de verzoekende partij is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf en dat het feit dat de kinderen in België school hebben gelopen en school lopen enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog dat haar verwijdering van het Belgisch grondgebied een onredelijke verstoring zou betekenen van haar privéleven, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een redelijke belangenafweging werd gemaakt rekening houdend met alle elementen van haar individuele situatie, is in die zin dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij toont met het louter vermelden dat er sprake is van een zeer goede integratie, ernstige inspanningen hieromtrent en effectieve mogelijkheden om te werken in België, geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter voor te houden dat de Belgische staat een positieve verplichting heeft om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbieding van het privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen, maakt zij het bestaan van dergelijke verplichting *in casu*, mede gelet op het voorgaande, geenszins aannemelijk. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

2.1.12. Gelet op voorgaande vaststellingen toont de verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM aangezien geen nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar een mogelijke schending van het hierin gewaarborgd recht op een gezins- en privéleven, rekening houdend met alle omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59).

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

2.1.14. Wat het gezins- en familieleven van de verzoekende partij betreft, blijkt uit de motieven van de thans bestreden beslissing dat de verwerende partij het familie- en gezinsleven in rekening heeft genomen doch heeft geoordeeld dat alle gezinsleden, net als de verzoekende partij, illegaal in het Rijk verblijven en dus geen verblijfsrecht hebben, dat het hele gezin samen een nieuwe toekomst kan opbouwen in het land van herkomst, dat deze beslissing dan ook geen schending van artikel 8 van het EVRM betekent. De verzoekende partij maakt, gelet op het voorgaande, niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

2.1.15. Wat het hoger belang van het kind betreft wijst de verzoekende partij ook op artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest en stelt zij dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen bij het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij zelf stelt dat het kennelijk in het hoger belang van het kind is om niet te worden gescheiden van zijn ouders, wat de bestreden beslissing nochtans tot gevolg zal hebben, dat indien zij het Belgisch grondgebied dient te verlaten deze banden ernstig verstoord zullen worden en het welzijn van de minderjarige kinderen in gevaar wordt gebracht, dat zij immers nood hebben aan haar fysieke aanwezigheid steun en zorg, dat de kinderen onderwijs volgen in België, de taal zodoende hebben geleerd, vriendjes hebben gemaakt en banden hebben gesmeed met het land.

In de bestreden beslissing wordt over het hoger belang van het kind gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene verklaart dat zijn dochters in België op school zitten. Echter is het recht op onderwijs geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RW, nr. 125.845 van 20/06/2014). Bovendien dient er op gewezen te worden dat de scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat de

kinderen in België school gelopen hebben en school lopen, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd.

(...)

Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op zijn kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit voorgaande motieven dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar kinderen van haar worden gescheiden. Immers wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat alle gezinsleden net als haar illegaal in het Rijk verblijven en geen verblijfsrecht hebben, dat het hele gezin België zal moeten verlaten, dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten en gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. De verzoekende partij maakt ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet concreet aannemelijk waarom haar kinderen haar niet zouden kunnen vergezellen naar het land van herkomst. Het betoog dat de kinderen nood hebben aan haar fysieke aanwezigheid, steun en zorg is in die zin dan ook niet dienstig, daar geenszins blijkt dat de kinderen zonder de fysieke aanwezigheid, steun en zorg van hun vader, de verzoekende partij, verder moeten. De verzoekende partij toont dan ook evenmin aan dat indien zij het Belgisch grondgebied dient te verlaten de banden met haar kinderen ernstig verstoord zullen worden en het welzijn van de minderjarige kinderen in gevaar wordt gebracht. Zij stelt verder dat de kinderen onderwijs volgen in België, de taal zodoende hebben geleerd, vriendjes hebben gemaakt en banden hebben gesmeed met het land, maar slaagt er met dit betoog niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten waarin wordt gesteld dat de scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf, dat het de verzoekende partij is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf, dat het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben en school lopen enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd, dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een terugkeer naar het land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op haar kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan, dat het kennelijk in het hoger belang van het kind is om niet te worden gescheiden van haar ouders, die op eigen risico ondanks hun precaire verblijfssituatie een gezinsleven hebben uitgebouwd. Met haar feitelijk betoog toont zij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

2.1.16. Wat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij betreft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat zij verklaart geen medische problemen te hebben, een vaststelling die zij ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins betwist.

2.1.17. Er kan niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt aldus niet.

2.1.18. Met voorgaand betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

2.1.19. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In wat kan beschouwd worden als een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, §1,11° en §2 en 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

"3. Er werd aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan. Deze beslissing is gegrond op artikel 74/14, § 3,1° van de Vreemdelingenwet dat toelaat om af te wijken van de algemene regel dat een verwijderingsbeslissing een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten, indien er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 1, § 1, 11° van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als "het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken".

Paragraaf 2 van deze bepaling voegt hieraan toe dat het risico op onderduiken actueel en reëel zijn moet, en dat het na een individueel onderzoek wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.

In de voorbereidende werken wordt benadrukt dat het voldaan zijn van één of meerdere objectieve criteria op zich alleen niet kan volstaan om het bestaan van een risico op onderduiken vast te stellen (Pari. St., Kamer 2016-17, Doe. 54 no. 2548/001, p. 19). Zoals ook onderstreept in het Terugkeerhandboek, moet elke automatische aanname van een risico op onderduiken vermeden worden (Aanbeveling 2017/2338 van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk "terugkeerhandboek" voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij de uitvoering van terugkeergelateerde taken, puntje 1.6). Elke individuele situatie moet immers in zijn totaliteit worden onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet dat een individueel onderzoek werd gevoerd rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan verzoekers geval.

De motivering luidt immers als volgt:

"1° Betrokkene heeft na zijn illegaal binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert reeds 8 jaar in België te verblijven maar kan dit echter niet bewijzen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorzien manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

De beslissing om hem geen termijn van vrijwillig vertrek is niet gegrond op een correcte analyse van zijn individuele situatie. Immers, zoals uitgelegd, heeft verzoeker op 23.12.2020 een verblijfsaanvraag ingediend, waarvan een ontvangstbewijs werd afgeleverd op 04.02.2021. Verzoeker heeft dus wel degelijk getracht zijn verblijf te regulariseren. Het eerste motief derhalve gewoonweg onjuist.

Verder is het feit dat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn volstrekt onvoldoende om te stellen dat er effectief een risico bestaat dat verzoeker zou ontduiken.

Verzoeker verblijft immers op een vast adres, waarvan de autoriteiten kennis hebben, gezien er in het kader van de verblijfsaanvraag een positieve woonstcontrole werd uitgevoerd.

Op het moment dat verzoeker werd gecontroleerd, heeft hij ook duidelijk meegewerkt met de autoriteiten. Zo heeft hij onmiddellijk met zijn zoon contact opgenomen die vervolgens zijn paspoort is komen brengen, zodat verzoeker kon worden geïdentificeerd. Dit is een zeer ernstige indicatie dat hij wel degelijk meewerkt met de autoriteiten, en dat er dus geen risico op onderduiken bestaat.

De Dienst Vreemdelingenzaken had deze elementen dus minstens in aanmerking moeten nemen, quod non.

Er is dus duidelijk geen individueel onderzoek gevoerd naar verzoekers situatie rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan zijn geval. Integendeel, er werd automatisch aangenomen dat er een risico op onderduiken was enkel en alleen omdat hij heeft zich niet aangemeld heeft bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn. Dit is in strijd niet alleen met artikel 1, § 1, 11° en § 2 van de Vreemdelingenwet dat het begrip "risico op onderduiken" definieert, maar ook met 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet.

4. Bovendien is dit ook strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel, aangezien geen rekening is genomen met uit het geheel van deze individuele elementen.

Zoals hierboven werd uiteengezet, omvat het zorgvuldigheidsbeginsel immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

5. Ten slotte is het voor verzoeker niet mogelijk om te begrijpen waarom geen rekening werd gehouden met deze elementen.

Derhalve is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende. Dit is strijdig met de formele motiveringsplicht.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker immers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842), quod non in casu.

6. Verzoeker benadrukt ook dat hij belang behoudt bij dit ingeroepen middel, ook al zou de maximale termijn van uitvoering van 30 dagen reeds verstreken is op het ogenblik dat uw Raad zich hierover uitspreekt.

Overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet kan de beslissing tot niet-toekenning van een uitvoeringstermijn tot gevolg hebben dat een inreisverbod wordt opgelegd.

CONCLUSIE: Het middel is derhalve gegrond, en de beslissing tot niet-toekenning moet vernietigd worden."

2.2.2. De verzoekende partij ontwikkelt een betoog omtrent de motieven van de bestreden beslissing waarin de verwerende partij stelt dat er op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, daar er een risico op onderduiken bestaat.

De Raad wijst erop dat het belang niet alleen dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift, maar het ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De verzoekende partij kan conform artikel 74/14, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, welke thans reeds geruime tijd is overschreden. Er blijkt niet dat de verzoekende partij gedurende deze termijn op gedwongen wijze van het grondgebied werd verwijderd.

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij haar belang behoudt bij dit ingeroepen middel, ook al is de maximale termijn van uitvoering van dertig dagen reeds verstreken op het ogenblik dat de Raad zich hierover uitspreekt. Zij licht toe dat de beslissing tot niet-toekenning van een

uitvoeringstermijn overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet tot gevolg kan hebben dat een inreisverbod wordt opgelegd. Ter zitting gevraagd of haar daadwerkelijk een inreisverbod werd opgelegd, antwoordde de verzoekende partij ontkennend.

Nu de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek, met name dertig dagen, reeds lange tijd overschreden is, de verzoekende partij zich nog steeds op het Belgisch grondgebied bevindt en het opleggen van een reisverbod *in casu* verre van vaststaand is en aldus louter hypothetisch is, kan niet worden vastgesteld dat de verzoekende partij thans nog enig belang heeft bij haar grieven omtrent het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek.

2.2.3. Het tweede middel, waarin uitsluitend kritiek wordt gevoerd op het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek, is dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER